

Ірпінський кінофестиваль: Кіно для задоволення. Без формалізму. Без пафосу. Без зірок.

За десять років фестиваль твердо став на ноги, зміцнів, змужнів. З локального міського заходу він перетворився на:

- **міжнародний** кінофестиваль: сотні кінематографістів з усього світу надсилають сюди свої роботи. За роки існування фестивалю для участі в ньому було заявлено понад тисячу трьохсот фільмів з 84 країн, у числі яких — Малайзія, Лаос, Франція, Великобританія, Швеція, Італія, Угорщина, більшість слов'янських країн, колишніх республік СРСР та багато інших;
- **некомерційний** кінофестиваль, ретроспективні покази якого проходять і в Україні, і в інших країнах;
- **альтернативний** кінофестиваль, що привернув до себе увагу і став надійним партнером фестивалів далекого зарубіжжя;
- **незалежний** кінофестиваль, яким може пишатися не лише місто, але й уся країна.

Сайт фестивалю: <http://www.g-2b.com/kinofest/>

Автор фото:
Костянтин Сергієнко

ІРПІНСЬКА КІНОВІЗИТІВКА: НЕ ГІРШЕ, НІЖ У КАННАХ

Кіно було й залишається найулюбленишим і наймасовішим різновидом мистецтва. Тому зрозуміло, чому на запитання, адресоване ірпінцям: «Яку подію культурного життя міста вони б відзначили як найцікавішу?», — одним із перших у цьому переліку називають Ірпінський міжнародний некомерційний фестиваль альтернативного (паралельного) кінематографа, який цього року відзначив перший серйозний ювілей — 10 років!

Разом із організаторами, які віддають йому життя і душу, — Анною Джі і Сергієм Тубі — ми здійснили спробу визначити найважливіші здобутки ІК і зазирнути у його майбутнє.

— Разом із привітаннями одразу хочеться запитати: за це перше десятиліття, яке, зрозуміло, не виявилось для вас простим, чи не було підстав для розчарувань або хвилин, коли хотілося опустити руки?

— Наш десятирічний шлях видався довгим, але не особливо важким, оскільки всі, із ким нас зводила доля — автори фільмів, журналісти, представники місцевої влади, — завжди були налаштовані до нас позитивно й доброзичливо, так само, як і ми до них. І якщо спочатку навколо було багато скептиків із числа професіоналів і просто тих, хто цікавиться кіноніжиттям, то з роками Ірпінський кінофестиваль зумів довести своє право на існування і навіть заслужив у колишніх скептиків повагу.

— Завдяки чому відбувся такий поворот?

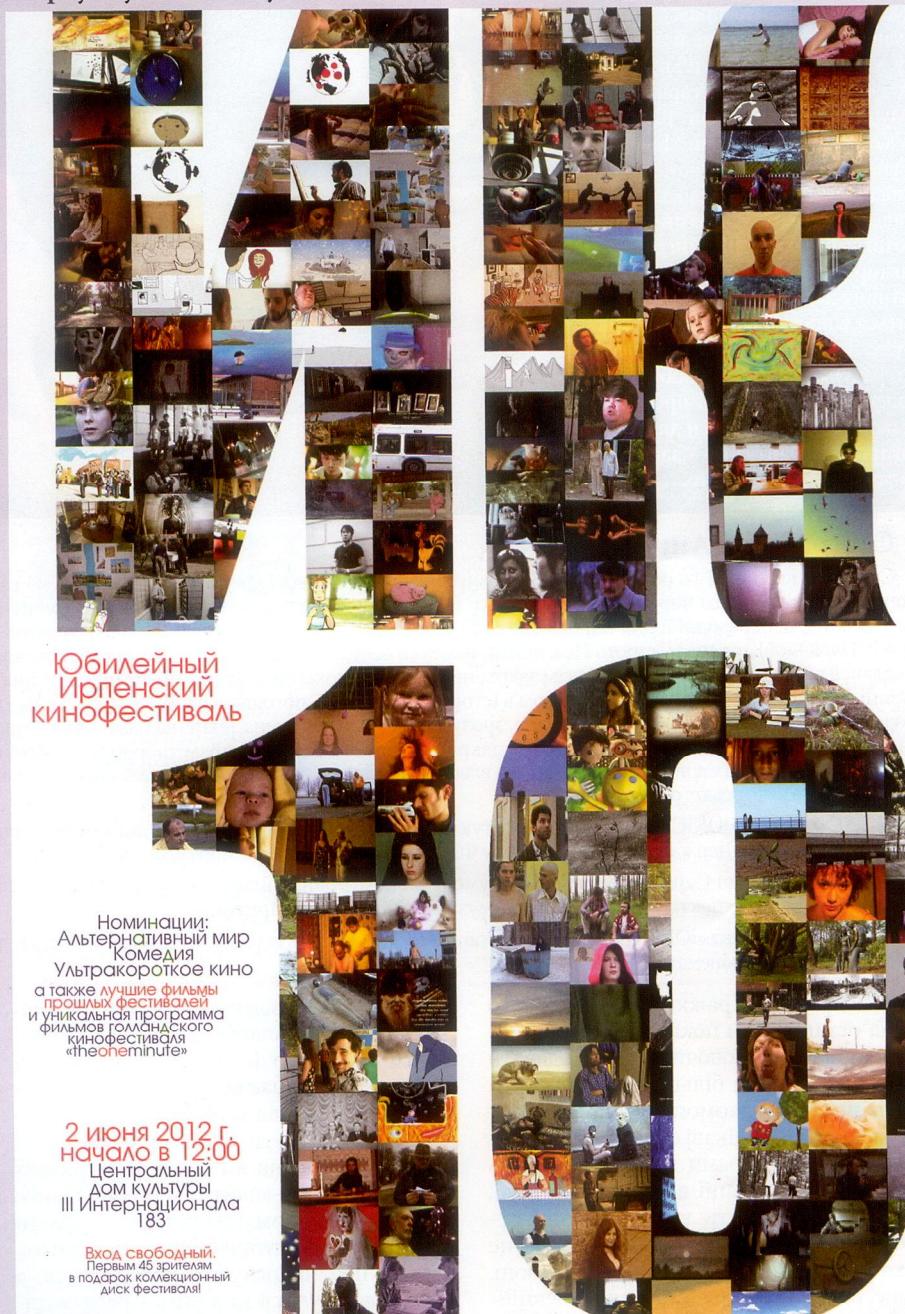
— Передусім через те, що неймовірно швидко розросталася програма фестивалю і розширилася географія його учасників. За роки роботи ІК став партнером зарубіжних фестивалів та організацій, які пов’язані з некомерційним кінематографом. Особливо ми пишаємося тим, що наш фестиваль підштовхнув до зародження кілька фестивалів-послідовників на Батьківщині і в сусідніх країнах. Тобто, ми знайшли й надихнули своїх однодумців, показавши приклад того, що можна зробити цікаву справу без великих грошей і гучних слів, обмежившись лише ентузіазмом та енергією людей, які не ставлять метою матеріальний зиск.

— Кого ви можете назвати своїми послідовниками?

— Багатьох... Вадима Цветкова (Великий Новгород) та Дмитра Грідіна (Підпоріжжя, Росія), Дмитра Старусева з Донецька, Ярра Забратські з Москви... В загалі, своїми послідовниками можу назвати практично всіх учасників ІК різних років. До речі, наші друзі подібні фестивалі тепер проводять у себе в містах. Зарах два фестивалі у процесі створення: один у Білорусі, інший — в Україні.

— А чи змінилося щось у вас самих за цей час?

— Звичайно, — ми стали дорослішими. Отримали ні з чим не зрівняний життєвий досвід, побачили світ очима людей, які живуть в інших країнах. Ми розповіли усім, що Україна може бути цікава не тільки з політичної або економічної точки зору, але і з культурної. Довели, що навіть невеликі міста можуть з гордістю заявити про себе всьому світу. А чому б і ні? Змінюємося не тільки ми, але й наше оточення. Інформація стає доступною прак-

тично всім, потрібно лише допомогти у ній правильно зорієнтуватися, намітити шляхи, позначити віхи. Саме у цьому полягає мета будь-якого фестивалю — донести до людей мистецтво, відкінувши все зайве, непотрібне і порожнє, оцінivши альтернативним поглядом подій, речі і людей.

— Ваш оптимізм надихає! Адже сьогодні дуже часто доводиться чути пессимістичні прогнози і нарікання на загальну кризу...

— Навпаки, ми лише радіємо за наше дітище і пишаємося ним! Адже з невеликого провінційного фестивалю відеофільмів ІК виріс у потужний міжнародний кінофестиваль, при цьо-

му ми ні на йоту не зійшли з обраного на самому початку шляху: давати рівні можливості всім учасникам, залишатися незалежними, продовжувати експериментувати. Ірпінський кінофестиваль живий, бо з року в рік ми намагаємося вигадати якусь нову фішку...

— Дійсно, варто лише проглянути на вашому сайті напрямки, за якими працює фестиваль...

— Так, зараз ми вже можемо дозволити собі формувати тематичні програми. Наприклад, за жанрами — комедія, фантастика; за рівнем підготовленості кінематографістів — аматори, студенти, професіонали; за формою — ультракоротке

Анна Джі

Народилася в Астрахані (Росія). Учасниця проекту «Юна Кицька і Старий Пес», організатор «Ірпінського кінофестивалю». Захоплення — повсякденний дизайн, література, кіно, соціальна психологія, філософія, езотерика, кулінарія, музика, виховання дітей. Мрії і фантазії — мир у всьому світі!

Сергій Тубі

Народився і постійно проживає в Ірпені. Незалежний кінематографіст і організатор «Ірпінського кінофестивалю». Лірик і музикант, у сьогодні й минулуому учасник таких груп і проектів, як «Юна Кицька і старий Пес», «Мул, прийомний син Віслюка», «Vice Versa», «Синдром Ганзера», «Ренесанс», «Alter Ego». Автор оповідань і статей, тисяч заміток у блогах. Не фотограф, який любить фотографувати. Дизайнер і редактор сайту www.G-2B.com. Має активну життєву позицію і знаходитьться в постійному творчому пошуку. Захоплення — музика, кіно, література. Мрія — побудувати маленький кінотеатр і проводити безкоштовні кіносесанси для жителів Ірпеня. Фантазія — заснувати маленьке ідеальне місто...

Сергій Тубі і Анна Джі

Середина квітня 99-го року. Тубі («2B») зазирнув у гості до своєї дівчини Анни Джі («G») і за звичаєм поділився новинами, серед яких були і вірші, написані синім чорнилом на клаптику паперу. Щось у словах пісні, названої пізніше «Ї день», глибоко зачепило дівчину. І ось через пару тижнів, напередодні її дня народження, 27 квітня на домашній студії 2b («BGC») була записана перша пісня — гімн народження проекту «ЮКіСП»: Юної Кицьки і Старого Пса, якими нарекли себе в музиці G і 2b. А вже через півроку світ побачив музичний альбом «Він і Вона», що складався з 13 пісень, присвячений усім закоханим. Адже закоханими були самі автори — Анна і Сергій. Наступний рік був також присвячений музиці, а ось 2001 став переломним роком в історії колективу. G погодилася вийти заміж за 2b, і в кінці квітня вони поєднали свої серця у шлюбі. Молодята оселилися на новому місці, куди, зрозуміло, була перенесена технічна база студії. Робота над музикою поновилася зі свіжими силами. На початку 2002-го року проект «ЮКіСП» відкриває для себе новий напрям творчості — кінематограф. Поштовхом до цього стала робота над фільмом за матеріалами відеозаписів іхнього власного весілля. Стрічка документальна, проте змонтована в максимально ігровому ключі, з великою кількістю авторського тексту й музики.

В 2002-му році «ЮКіСП» знімають і монтують документальний фільм «Ти пам'ятаеш?», заснований на кадрах із кінохроніки святкування 50-ліття Кіївського Державного Університету Фізичного Виховання і Спорту. До роботи долучаються однодумці.

У 2003 році Анна і Сергій створюють документально-ігровий фільм «Непрофесіонали». Фільм-концерт, фільм-інтерв'ю, фільм-кліп описує думки і творчі аспекти життя декількох музичних колективів Ірпеня.

2003-го року проект «ЮКіСП» придумує, організовує і проводить перший «Ірпінський кінофестиваль» — некомерційний фестиваль альтернативного (паралельного) кінематографа...

кіно, короткометражки, повний метр (хоча останнім ми поки не особливо захоплюємося, вважаючи за краще давати глядачеві якомога більше «їжі» для роздумів протягом якомога меншого відрізку часу). Гідні та цікаві фільми, що не потрапили до програми через відсутність конкретної номінації в поточному році, автоматично беруть участь у конкурсному відборі наступного року. Саме це чекає учасників і глядачів в 11-му сезоні. А ще, безумовно, традиційний колекційний диск із фільмами та хроніками ювілейного фестивалю 2012-го року — кожному відвідувачеві ІК-11!

— Будь-який фестиваль має якісь свої «закадрові» цікаві історії, які потім перетворюються на міфи та байки. У вас теж є такі?

— Так, звичайно! Скажімо, комедійний випадок трапився цього року. Ірпінський Відділ культури іновів обладнання залу, і тепер замість довгих кабелів, для передачі звуку на підсилювач і колонки використовується радіопередавач, що працює на батарейках «корона». Зазвичай ми беремо з собою запасну пару, а в цьому році отримали навіть два комплекти, за-

ряджених під зав'язку. Але програма ювілейного фестивалю була настільки щільною і тривалою (з полудня до десятої вечора), що під час останньої номінації у нас просто пропал звук. Глядачі терпляче чекали, а кілька гінців помчалися у різні куточки Ірпеня в пошуках потрібних батарейок. Але знайти «корону» пізнім суботнім вечером виявилося не так-то просто! Організатори обливалися потом, глядачі почали потроху розходитися, а гінці повернулися ні з чим. І раптом рішення було знайдено: мікрофон! Виявилось, що достатньо було лише покласти мікрофон поруч із вбудованим динаміком ноутбука, з якого демонструвалися фільми фестивалю...

Ще один дивний факт: в останні кілька років на фестиваль обов'язково хтось із глядачів приходить на милицях зі зламаною ногою. Із 2009-го року ця «традиція» певною мірою навіть веселила усіх, включно із самими постраждалими — вони становили свого роду талісманом фестивалю.

А одного разу, коли Ірпінський кінофестиваль став партнером польського фестивалю «Grand off», ми вирушили до Варшави в якості членів журі на урочис-

ту церемонію нагородження переможців. Серед інших учасників була дівчина з Ірану, редактор сайту новин східних країн. Ми познайомилися та подружилися з нею, багато розпитували про екзотичні аспекти азіатського життя. Наприклад, чи правда, що всім жінкам в Ірані потрібно носити паранджу? «Ну що ви, — відповідала вона, — звичайно ж ні! Чимало сучасних жінок давно вже вийшли за рамки цих застарілих традицій!» Сама іранка була одягнена по-європейськи, але коли в останній вечір ми прибули до кінотеатру на церемонію нагородження, наша подруга одягла скромну сукню, наділа довгу хустку, якою, в разі необхідності, можна прикрити обличчя. Виявилось, що церемонію мав відвідати представник іранського посольства... Пізніше вона зізналася нам, що завжди носить із собою в сумочці хустку — на випадок зустрічі із співвітчизниками і просила не публікувати її фотографії на нашему сайті. До речі, після того, як наша колега анонсувала ІК на своєму інформаційному ресурсі, ми почали отримувати багато фільмів із Ірану та інших східних країн. Так що забороняє масової інформації — це сила!

Людмила Чичканьова